

minister være i større Overensstemmelse med sine lægekyndige Raadgivere, end han har været i Sommer, at han saa ikke vil lade sig lede af det, som Dr. Julius Peterfen kalder „Hyperkontagionisme med ekscessiv Smittefrygt“. I det hele taget er det uheldigt, om man saaledes med Hensyn til den Raade, hvorpaa man stiller sig til Kolera, farer fra den ene Yderlighed til den anden, saaledes som vor Lovgivning jo giver en hel Del Anledning til. Jeg kunde ønske, som den ærede Ordfører allerede har antydet, at Rigsdagen vilde have delt Ansvar med Justitsministeren, ikke alene med den nuværende, men ogsaa med enhver kommende Justitsminister, og at Rigsdagen havde givet en Anthyndning af, i hvilken Aand og efter hvilken Opfattelse man mente, at den ekseptionelle Myndighed, der lægges i Justitsministerens Haand, burde bruges, og jeg frygter for, at naar Rigsdagen ikke saaledes paatager sig sin Del af Ansvar, men overlader det hele til Justitsministeren, idet den etablerer et justitsministerielt Distatur paa dette Omraade, saa vil en Justitsminister — maaske ikke den nuværende, men saa en kommende — være meget tilbøjelig til at udstede Forbud og meget utilbøjelig til at tage Forbudet tilbage, fordi han derved aabenbart paadrager sig det mindste Ansvar i Forhold til Koleraen, hvorimod der hører en overmaade stor Sjælsstyrke til lige over for en maaske urimelig Opinion, der navnlig har sine Organer i de Aviser, der skriger højest op, at kunne tilbagekalde Forbudet og saa bag efter risikere den Besskyldning, at det er hans Skyld, at der er kommet Kolera i Landet, fordi han hævede Forbudet. Stillingen kan altsaa blive den, at et Forbud gives og opretholdes længe, og saa stole alle Autoriteter eller Landet paa, at nu, da vi have Grænsforbudet er der ikke nogen væsentlig Fare paa Færde.

Det andet Punkt, der har været Genstand for Forhandling i Udvalget, og med Hensyn til hvilket jeg kunde have ønsket en udtrykkelig Udtalelse i Loven, er en Bestemmelse, hvorved der gives Justitsministeren en udtrykkelig Bemyndigelse til at modificere de Bestemmelser, som findes rundt omkring i Koleralovgivningen. Det er nemlig ganske vist min Mening, at de Bestemmelser, der findes, for en stor Del skulle beiragtes som den Maksimumsgrænse, hvortil Justitsministeren maa gaa. Men jeg tror ikke, at man ved en fornuftig Fortolkning kan saa det ud af Loven. Mine ærede Kolleger i Udvalget have ikke anset en saadan Bestemmelse for nødvendig og den ærede Justitsminister heller ikke, og naar Rigsdagen stiltiende selv giver sit Samtykke til, at den ærede Justitsmini-

ster faar paa en Raade Hals- og Haandsret over disse Kolerabestemmelser, er Faren i konstitutionel Henseende naturligtvis ikke saa stor, og derfor har jeg ogsaa beroliget mig. — Jeg har fremhævet disse Betragtninger, for at det dog ikke skulde komme til at staa, som om det høje Ting enstemmig har ment, at der virkelig kunde opnaas en væsentlig Garanti ved Hjælp af saadanne Foranstaltninger som den, der findes i Forlagets § 1, den absolutte Afspærring af Grænsen, af al Persontrafik over hele Grænsen.

Justitsministeren (Melleman):

Jeg skal først bemærke med Hensyn til det stillede Endringsforslag, at jeg ikke har det mindste imod Endringsforslaget under Nr. 1, som jeg ikke anser for at have nogen reel Betydning. Jeg mener, at det ikke forandrer Meningen i, hvad allerede staaar i Lovforslaget. — Hvad Endringsforslaget under Nr. 2 angaar, som altsaa gaar ud paa at flette den Bestemmelse i den foreløbige Lov, der stiller Karantæneforholdsregler i Udsigt, har jeg allerede i de Bemærkninger, hvormed Lovforslaget blev ledsaget, og under denne Sags første Forhandling udtalt, at jeg selv ansaa det for tvivlsomt, om det var rigtigt at skride til en saa betydelig Udgift som den at anlægge et saadant Etablissement, og om man ikke, dersom man i Fremtiden vil skride til en Afspærring af Landgrænsen af en noget lignende Bestaafenhed som den, der fandt Sted sidste Sommer, da heller burde blive staaende derved. Som bekendt blev Bestemmelserne om Landgrænsens Afspærring efterhaanden modificerede saaledes, at der ikke lagdes flere Hindringer i Vejen for Trafikken, end Karantænen vilde have gjort. Og hvis det Tilfælde skulde indtræde, at Kolera i stor Udstrækning udbredte sig i Nordflesvig, antog jeg, og antager jeg endnu, at den almindelige Mening vistnok vil forlange en strengere Afspærring, om ikke just saa streng, at et Forbud skulde forhindre en Grænsebeboer i at besøge sine Syd for Grænsen liggende Marker, saa dog saaledes, at ingen fik Lov til at gøre længere Rejser mod Syd eller passere fra Distrikter, der laa længere mod Syd end allernærmest ved Grænsen. Det Tilfælde har ikke foreligget, og saaledes som det gik, idet der ikke viste sig Kolera i den nordlige Del af Slesvig, lykkedes det at modificere flere af disse Bestemmelser, saaledes at de, som jeg bemærkede, ikke kunde genere Publikum mere i den Henseende end Karantænebestemmelserne, ja, maaske endogsaa var mindre generende. Naar jeg betegnede den